

imidlertid fra Domstolens Side og ogsaa fra anden Side gøre gældende, at Aalegaardsretten er en Ret, som Rystejeren har — hvad jeg for Resten heller ikke vil bestride — men saaledes, at Rystejeren har Ret til at udøve denne ganske som han vil, hvad enten hans Kuser have Forbindelse med Vand eller ikke. Men saa snart vi komme ind paa dette, at enhver Rystejer eller Grundejer har Ret til at sætte Kuser ud en 10, 15, 20 Alen ude fra Vand og kalde det en Aalegaard, saa er man inde paa det vilkaarlige og inde paa Fortolkninger, som have skadet ikke alene mangfoldige Fiskere, men ogsaa Landet i sin Helhed. Derfor have vi fra Flertallets Side opstillet disse Vædringsforslag, som jeg for nærværende, hvor vi klart have fremstillet, hvad vi forstaa ved en Aalegaard, og paa hvad Maade Grundejerne have Ret til Benyttelsen af denne Aalegaard. Som de Herrer ville se, siger man i et af Vædringsforslagene, at Grundejerne skulle have Ret til Fiskeri med Aalegaarde indtil 100 Favne fra Land og indtil 75 Favne fra Aalegaardens aabne Side og 25 Favne fra deres lukkede Side, men uden for denne Afstand har enhver Lov til at anbringe Fiskeriredskaber, lige saa meget han behager. Endvidere have vi i et af de andre Vædringsforslag udtalt, at naar Rystejeren ikke begynder paa at benytte sin Aalegaardsret inden den 1ste September, har enhver Lov til at benytte den. Det er jo dog virkelig temmelig beklageligt, at man lader saa store Rigdomme gaa forbi vor Dør, og at en Rystejer, der maaske sidder inde med en Rystfærkning af en eller flere Mil eller i alt Fald flere tusinde Favne, naar han ikke agter at benytte denne Ret, samtidig skulde kunne forbyde andre at benytte den; det er noget, man finder usvarligt ikke alene over for Fiskerne, men ogsaa af Hensyn til det Tab, det paafører hele Landet. Dernæst have vi klart pointeret, at en tre eller fire Kuser, der staa i Forbindelse med hinanden, naar de ikke have fast Forbindelse med Vand, er fritstaaende Kuser og ikke Aalegaarde. Det er en Selvfølge, at hvad der er afhændet i gamle Dage eller hvad vedkommende Gjer har Skøde paa, ville vi ikke indlade os paa at berøre; hvad en Mand har købt og har Ejendomsret til, det maa blive hans private Ejendom, men det vilde blive uheldigt at blive staaende ved det, vi nu have, og heldigvis kan jeg sige, at det ogsaa indrømmes fra andre Sider. Som de Herrer ville se, er der til den samme Paragraf, paa Foranledning af den højtærede Landbrugminister, stillet et Vædringsforslag, hvortil vi fra Udvalgets Side have foreslaaet et Par Under-

vædringsforslag, som ere optrykte her i Betænkningen under Nr. 17. Dette Vædringsforslag skal jeg villig indrømme er et Fremstridt fra det bestaaende, men jeg maa udtale, at det, der er fremstillet af Flertallet, er langt klarere og langt mere fyldestgørende, saa at jeg tror, at det vil være af overordentlig stor Betydning, om det kunde lykkes os at føre de af Flertallet til § 6 stillede Vædringsforslag igennem, ikke alene her i Folketinget, men ogsaa i det andet Ting, og det er mit Ønske og Haab, at den højtærede Landbrugminister vil gøre, hvad der staaer i hans Magt, for at hjælpe os til at naa dette. I alt Fald har det Vædringsforslag, der er fremkommet paa Foranledning af den højtærede Landbrugminister, den Mangel, at der ikke er angivet nogen Afstandsbestemmelse til Siderne, det vilde have været overordentlig heldigt, om en saadan Afstandsbestemmelse kunde føres ind i det. Som sagt, det er ikke alene over for Fiskerne og over for Grundejerne, at denne Paragrafs Ordning spiller en Rolle. Vil man se paa den økonomiske Betydning, er den heller ikke ganske ubetydelig. For mig staaer det saaledes, at vi her i Landet have en Rigdomskilde i vort Blankaalsfiskeri om Efteraaret, som vi fuldtud kunne øse af, uden at vi behøve at frygte for, at den vil udtømmes. Der er maaske kun saa Steder — i alt Fald kender jeg ingen Steder i Europa — hvor der findes Naturforhold som disse, idet Aalehynglen gaar herind i Østersøen, som er et Brakvand, hvor den vokser sig stor og fed, og om Efteraaret forlader vore Farvande gennem disse tre Forbindelsesveje, vi have med Verdenshavet: Store Bælt, Lille Bælt og Dresund, og altsaa ad disse Veje gaar fra vore Farvande ud i de store Have, hvor der er mere salt Vand, for der at kaste Ynglen, og det turde være et Spørgsmaal, om den nogen Stinde kommer tilbage igen. Jeg for mit Vedkommende tror ikke, den gør det, og der er vist næppe nogen, der tør paastaa, at den mere vender tilbage. Derfor behøve vi ikke at frygte for at udtømme Fiskeriet ved at fiske disse Blankaal saa kraftigt som vel muligt. Naar man ser paa Værdien af de Blankaal, der ere fiskede f. Eks. 1893, da beløber den sig til 560,000 Kr. og i 1894 til 682,000 Kr. Jeg tvivler slet ikke paa, at naar Aalegaardsretten maa blive anvendt paa den Maade, som den burde anvendes paa, vilde vi kunne faa Beløbet op til langt mere end det dobbelte. Derfor er det, jeg siger, at det efter min Mening er et Nationaltab at faa en heldig Ordning af Aalegaardsretten, og det skulde derfor være